

kultúra megteremtője is egyben, amelyet az elméleti szakemberek közül is kevesen mondhatnak magukénak a kortárs publicisztikában. Szövegei tiszták, olvasmányosak, élvezetesekek, így képesek feloldani azt az automatikus belső ellenállást, melyet az elméleti írások váltanak ki az olvasóból.

SZOMBATHY BÁLINT

(*Gondolat Kiadó, Budapest, 2006,*
310 oldal, 3980 Ft)

ERIC DELAY:

Finding Neverland

Az Eric Delay álnév mögé bújó 21 éves, uljanovszki születésű orosz hangművészről nem sokat tudni. Életrajza lehetne sok ezer kortárs digitális zenészé is: gyermekkorában szalagokkal kísérletezett, majd az ezredforduló után nem sokkal már számítógépet használt, elindulva azon az pár éves úton, amelynek végét rövid életrajza a zenei minimalizmus-hoz érkezéssel jelöli. Megjelenései új fényjelenségként ragyognak fel a szabad letöltéseket kínáló internetes kiadók hipertextualitásában. E zenefájloceánban egyre nehezebb minőségi munkákra bukanni, leginkább az embertelen mennyiségben közzétett anyagok miatt. Ha azonban a hallgató egy ilyen adatgyöngy-

szemre bukkan, egyrészt sok örömeti időt tölt el a lelt digitális hangfénymásolat hallgatásával, másrészt további kutatásra motiválja az üdítő felfedezés.

A *Finding Neverland* Eric Delay legfrissebb kiadványa. Ha vetünk egy pillantást a munka szöveganyagára és terére, rögtön szembesülünk az internetes kiadók virtualitásával, és akár kozmopolita mivoltával is: angol és német szavakkal felcímkézett zenedarabok egy orosz szerző elméjéből, amely „kislemezként” leemelhető az Argentínából irányított netlabel honlapjának bitpolcáról, végtelen példányszámban.

„In my restless dreams I see that town... Silent Hill.” E mondatot mondja az eső háttéréből szóló halk női hang az ismert *Silent Hill* számítógépes játék második részéből a *Den Kalten Nebel* című nyitódarabban. Felcsendül a lábdob, ami inkább mély frekvencián rezgő pattogó hang, és a cintányérszerűnek nevezhető magas kattanás, hömpölygő, harmadoló ritmusban, édes monotonoságú basszusmenet ölelésében. Kiváló perkusszív elemként olvad be a háttérből a szöveg valamelyik magánhangzójának szelete is. A szerző bátorságát tanúsító bravúr, hogy ezt a tompa pulzálást megzavarja egy fura, visszafelé elsuhanó fémes hangrészecskével, létrehozva így a darab „perzsa foltját”. Beúszik a két hangszőnyeg: az egyik kitarótan megmarad kísérőnek, majd a má-

sik ködben ázó zengővisszhangja teátrális és hátborzongató lépésekbe kezd, és épphogy megszoknánk a gyászos békét dúdoló melódiákat, mikor új mondat hallatszik: „You promised you take me there again some day, but you never did.” Majd: „Well... I'm alone there now... In our special place... Waiting for you... Silent Hill.” A bal hangszóróból felrémlik egy kisgyermek rövid vigyorgása, s innentől már a jól ismert dallamok és elemek térnek vissza. Idővel minden sáv kiúszik, a hallgató pedig rémülten gyönyörködve botorkál az érzései lehelte hideg ködben. Eric kortársaira jellemzően kiváló „kísérőzenét” írt a játékhoz, annak hangmintáit is felhasználva.

Következik a B oldal darabja, a *Harl*. Szerkesztésmódjában rokon az előző számmal, a megszerkesztett „anyag” (a *harl* szó jelenthet kenderből vagy lenből készült szálás anyagot is) azonban itt más, és a sorminták ritmusa is szürreálisan önfeledt és ráérős. Egy húros hangszer zeng fel néha, és ezzel az eseménnyel arányban áll a digitális mikrobuborékok pattogásaiból összeálló ritmusszekvencia időleges szétbomlása. Sirályok és tengerzúgás morajlik

közösen Eric Delay atmoszféra-generáló, hosszú és felhőtlen harmóniakat ontó szőnyegeivel. A hangok illatoznak, láthatóvá válnak, ám mégis megőrzik absztrakt mivoltukat: a hallgató elméjében anyaggá válva a művész alkotásai a legszebb és legszemélyesebb képeket festhetik meg.

A záró szám jön ezután, a *Finding Neverland*. A digitális vegykonyhában békésen megférnek a madárcsicsergés és a természet más szólamai az effektek algoritmusaival tarkított fuvolaszerű hangok közt, s ezt a nem valós virágcokrot egy szintén utózenetett nagybögő fogja össze. Lépések, ajtók és levegővétel időben oda-vissza ismétlődő felvételei között tétovázik a kísérteties békét sugalló képzeletbeli zenekar terjengős és ismétlődő dallamaival. A hallgató tehát végül rálehet Sohaországra, és izgatottan várakozhat Eric Delay következő végtelen példányszámú anyagára a netlabelék egyre táguló hipertextualitásában.

HARGITAI ANDRÁS

(Audio:808, 2006; szabadon letölthető a www.audio808.com.ar/audio019.html címről)